

си грѣхове тѣ ги опрощавахъ само съ омивани на вода (абтесъ). При всички злини сторени на християнитѣ, ни една отъ подписавшитѣ сили договорътъ не надстояваше да се прѣкрати несносното имъ положение. Дълго време се продължавахъ свирѣпствата, обаче при най-нетърпимитѣ злодѣйства, Европа не обърна нуждното внимание за прекратението имъ; защото християнитѣ нѣмѣяхъ прѣдъ строгата тиранска власт на Турцитѣ. Работитѣ достигвахъ до плачевно положение; вмѣсто да се побратими турското население съ подвластнитѣ си, напротивъ то се наكانване да възвърни *еничерлъка*. Не по-малко помагъхъ на послѣдното прѣобразование (*ени-черлъка*) софтитѣ и дервишитѣ които пристигвахъ по селата, градоветѣ и подбуждавахъ турското население да исколи християнитѣ, като го увѣрявахъ че Султанъ Муратъ щомъ се въскочи на турскій престолъ самъ ще издаде *илямъ*, да прогласи *еничерлъка*. Турското население като научено на грабѣжъ, убийства и пр., подбуждано отъ такива подцѣпкатели, вече бѣснѣеше ако и да не се впусна изведнажъ на общо клание, като за *илямъ*тъ иоще очакваше. Този планъ не бѣше само отъ дервиши и софти; но и на високопоставенитѣ чиновници като: Митхадъ паша и неговитѣ единомисленници. До като се прѣбуготовляваше горѣказаната реформа и отъ части се практикуваше, турскійтъ печатъ планираше друга. Пишеше се по вѣстницитѣ имъ: че за по-добро осигоряване на вътрѣшната безопастностъ на турската държава, да насели правителството имъ всичкитѣ Черкези и Татари край границата на Сърбия. Влашко и Черна-гора. Тѣй опасана държавата съ кордонъ отъ тѣзи прѣселници щѣла да бѣде по-мирна и нещѣло да се дава възможностъ за неприятелски подбуждения отъ близосѣднитѣ княжества и